

Kääntymys ja temppeilikokemus

Ossi Rantala

Aloitin urani ammattivalokuvaajana 17-vuotiaana. Nuorena aikuisena elämäni oli haasteineen samankaltaista kuin yleensä kaikilla muillakin: työelämään sopeutumista ja oman perhekulttuurin luomista. Työni puitteissa tapasin ihmisiä eri tilanteissa ja tapahtumissa. Tutustuin moniin eri ammattilaisiin ja eri uskontokuntien edustajiin. Sain kuulla heidän kertomuksiaan, kokemuksiaan ja elämäntarinoitaan. He kertoivat ajatuksistaan, näkemyksistään, elämänskatsomuksistaan. Tuo kuulemani herätti minussa tiedonjonon varsinkin uskonasioihin. Erilaiset käsitykset nostattivat minussa ristiriitaisia tunteita. Mikä niistä oli totta?

Vuoden 1978 aikana sain kokea vaikeuksia, joita ei edes alkoholi vaientanut. Tunsin, ettei henkirieuvullani ollut tarkoitusta. Olin tyytymätön omaan elämääni. Väärät valinnat ahdistivat minua ja samoin itsetuhoiset ajatukset. Olin kerran matkalla Jyväskylästä Kuopioon. Ajoin tarkoituksellisen holtittomasti, sillä toivoin ja odotin metsään suistumista. Juuri kun olin sen toteuttamassa ilmestyi eteeni kauriita. Jarrutin voimakkaasti. Tunsin Herran astuvan tielleni. Hiljainen rukous täytti mieleni: ”Herra, jos haluat minun jatkavan elämäni, niin annan sen sinulle.”

Tuo tapahtuma oli käännekohta. Halusin löytää Herran. Halusin löytää itseni ja totuuden. Minulle tulivat tutuiksi helluntalaiset, adventistit ja vapaakirkkolaiset. Tutustuin myös Jehovan todistajiin ja teosofeihin. Mikään niistä ei minua sykhdyttänyt. Seitsemännen päivän adventistit järjestivät Lapiro ja Raamattu -kurssin. Osallistuin siihen ja samalla ystäväystyyn erääseen pariskuntaan. Sain vierailukutsun heidän kotiinsa samanaikaisesti kahden lähetyssaarnaajan kanssa. Myöhemmin menin tuon saman pariskunnan kanssa heidän edustamansa kirkon todistuskokoukseen Jyväskylässä. Veli Pirisen todistuksen jälkeen minä ensikertalainen astelin puhujapöytäntöön. Minun oli pakko mennä, sillä Herran Henki puhutteli minua niin voimakkaasti. Tunsin väristyksiä koko kehossani. Tiesin, että olin löytänyt etsimäni totuuden. Olin löytänyt Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ja siitä todistin. Minut kastettiin kaksi ja puoli viikkoa myöhemmin.

Menin ensimmäisen kerran temppeeliin kesäkuussa 1981 vuosi kasteeni jälkeen. Ensimmäinen istunto ihmetytti, kummastutti ja epäilytti. Sen loputtua pakenin omaan yksinäisyyteeni rukoilemaan. Sain hyvin kokonaisvaltaisen vastauksen: temppeletyö on totta. Olen käynyt usein niin Sveitsin, Tukholman kuin Helsinginkin temppeleissä.

Eräs unohtumaton temppeilikokemus nousee kaikkien muiden yläpuolelle. Istuin terrestrisessä huoneessa yhdeksänvuotiaana kuolleen pojan sijaisena. Yhtäkkiä näin pienen pojan istuvan tuolin selkänojalla ensimmäisessä penkkirivissä selkä väliverhoon ja kasvot minuun päin. Poika oli tavallisissa kevyissä vaatteissa. Siinä jalkojaan heilutellessaan hän katsoi minua ja hymyili. Ihmettelin veli Isokankaalle, että kuinka huoneeseen oli päästetty tuo iloinen poika. Hetken kuluttua ymmärsin, ettei hän ollut tästä maailmasta. Tuota näkyä en unohda koskaan.